

Франківці підтримують воїнів

2014 рік для колективу Національного театру імені Івана Франка, як і для кожного патріота України, пройшов під знаком Революції Гідності, військових дій на сході нашої держави. З перших вирішальних для українського народу подій, що відбувалися на Майдані, керівництво театру розробило чітку стратегію діяльності творчого організму в складний політичний час. Колектив, який завжди славився єдністю і патріотизмом, вкотре довів, що ніхто і ніщо не може його зламати, посіяти паніку чи завадити головному — роботі. Театр працював злагожено по всіх ланках, і це дало можливість випустити 5 прем'єр на основній сцені та 1 — на камерній імені Сергія Данченка. Починаючи з березня 2014 року, Національний театр ім. І. Франка активно підтримує Українську армію. В березні 2014-го колектив перерахував односторонній заробіток кожного в сумі 68 тис. 792 грн. У травні 2014-го цей рахунок поповнився ще на 16 тис. 749 грн. Багато часу приділяють і моральній підтримці, граючи благодійні вистави та організовуючи концерти, творчі зустрічі, вечори в шпиталях та військових частинах. Зокрема, 9 березня 2015 року в Дніпропетровському військовому госпіталі актори театру Анатолій Гнатюк, Анатолій Хостікоєв, Наталія Сумська і Олексій Паламаренко дали концерт для поранених воїнів АТО.

Театр ім. Франка відзначив своє 95-річчя

Свій 95-річний ювілей Національний академічний драматичний театр ім. І. Франка відсвяткував 27 березня, у Міжнародний День театру. Глядачі, що переповнювали зал, простежили разом з франківцями усю історію театру від 1920 року на фото та уривках з вистав, згадували перших акторів, перші вистави, гастролі театру. Побачили, як театр разом з українською державою переживав непросте XX століття: голодомор, репресії, війну. Привітати колектив театру прийшов і Президент України Петро Порошенко, який, користуючись нагодою, відзначив низку акторів та працівників театру державними нагородами.

День народження Андрія

Тарковського відзначили в Києві. У переповненій залі Будинку кіно виступили Сергій Тримбач, Лариса Кадочникова, Юрій Мінзянов, Ольга Самолєвська. Станіслав

Чернілевський прочитав свої і Валерії Богуславської переклади поезій Арсенія Тарковського. Сам видатний режисер був «присутнім» завдяки фрагментам фільмів «Поет і кіно» Донателлі Багліво (Італія), «Тарковський і Україна» Альбіни Афоніної (Україна). НСКУ вистачило твердості відбитись від претензій на презентацію киянки Нінель Гасанової, яка під іменем Неллі Тарковської видала сповнену невігластва і перекручень книжку про династію Тарковських (в-во «Україна»). Сергій Тримбач зачитав відкритий лист Лейли Александер-Гаррет із Лондона, перекладачки Тарковського у Швеції та авторки книжки про нього, яку обурило це видання. Сестра режисера Марина Тарковська підтвердила, що ніякої сестри Тарковського в Києві немає.

Польща пропонує Україні свої телесеріали замість російських

Польський приватний телеканал «Polsat» пропонує українським телеканалам замінити російські серіали польськими (конкретно: 31 фільм і серіал). Така пропозиція надійшла до Нацради з питань телебачення і радіомовлення. Заступник голови Нацради Григорій Шверк на брифінгу сказав: «Зважаючи на нагальну потребу замінити російську кіносеріальну продукцію та останні законодавчі ініціативи щодо заборони показу в Україні частини російських фільмів і серіалів, Нацрада пропонує українським мовникам розглянути досвід польської кіношколи та пропозицію телекомпанії «Polsat». Це — нормальний шлях співпраці України з Європою та європейським середовищем».

Як відомо, 2 квітня Президент України Петро Порошенко підписав ухвалений Верховною Радою 5 лютого закон «Про внесення змін до деяких законів України щодо захисту інформаційного телерадіопростору України» (№ 159-VIII), який, зокрема, забороняє показ в Україні частини російських фільмів та серіалів. Так, «заборона розповсюдження і демонстрування фільмів, що містять популяризацію або пропаганду правоохоронних органів держави-агресора та їхніх окремих дій, поширюється на розповсюдження та демонстрування будь-яких фільмів, незалежно від країни походження, виробництва після 1 серпня 1991 року».

(УП, 7 квітня)

Український павільйон у Каннах

організований цього року Київським МК «Молодість» спільно зі Всеукраїнським благодійним фондом Ігоря Янковського «Ініціатива заради майбутнього» та за підтримки Держагентства України з питань кіно. Це — майданчик для презентації української кінопродукції в рамках кіноринку, для ділових зустрічей, які проводять з іноземними колегами українські режисери, продюсери, дистриб'ютори та фестивальні менеджери. Хоча українського кіно в програмах цього річного фестивалю не було, 16 травня відбувся закритий ринковий показ нового фільму Анатолія Матешка «Полон», дія якого відбувається в нинішній час на сході України. Ще один готовий фільм — «Голубе плаття» Ігоря Мінаєва. Крім того, презентації 18 і 20 травня включали те, що у виробництві: «Тепер я буду любити тебе» Романа Ширмана, «Good Game Well Played» Олени Фетісової, «Максим Оса» Івана Сауткіна, «Гніздо горлиці» Тараса Ткаченка тощо. Український павільйон влаштував збір підписів під закликом до російського керівництва звільнити Олега Сенцова та всіляко намагався привернути увагу до такого обурливого порушення людських прав.

«Наказано забути»

Прем'єра фільму «Наказано забути» — про депортацію чеченців та інгушів у лютому 1944 року — та зустріч з його режисером Хусейном Еркеновим відбулися в травні в Будинку кіно. Рятуючись, герої втікають у гори, але зрештою повертаються, щоб дізнатися про долю сім'ї, і стають свідками жахливої трагедії, коли війська НКВС спалюють живцем декілька сотень місцевих жителів. Фільм заборонено до показу в Росії. Минулого року Міністерство культури РФ відмовилося видати стрічці прокатне посвідчення, зазначивши, що її демонстрування «сприятиме розпалюванню міжнаціональної ворожнечі», та наголосивши, що центральний епізод кінокартини — масове вбивство жителів гірського аулу Хайбах — є «історичною фальшивкою». Спеціальні покази фільму відбулися на Московському та Варшавському МКФ. Режисер Хусейн Еркенов вважає, що стрічка актуальна не лише тим, що відкриває сторінку радянської тоталітарної історії, яку дотепер намагаються не помічати, а й тому, що унаочнює нелюдську